

Список використаних джерел:

1. Административное право: Учебник / Под ред. Л.Л. Попова. – М.: Юрист. – 2002. – 454 с.
2. Адміністративне право України: Підручник // За ред. Ю.П. Битяка. – Х.: Право. – 2000. – 520 с.
3. Алексеев С. С. Общая теория права: в 2-х т. Т.2 М: Юрид. Лит., 1982. С. 193
4. Бахрах Д. Н., Хазанов С. Д. Формы и методы деятельности государственной администрации: Учебн. пособие. – Екатеринбург: Факел. – 1999. – 202 с.
5. Білова О. В. Проблеми суддівського самоврядування в Україні: дис.... канд. Юрид. Наук: спец. 12. 00. 10 / О. В. Білова. – Х., 2007 – 194 с.
6. Габричидзе Б. Н., Чернявский А. Г. Административное право.-М.: ООО «ТК Велби», 2002. – 480 с.
7. Ермошин Г. Т. Акты органов судебсого сообщества // Российская юстиция. 2010. № 7. С. 44-51.
8. Клеандров М. И. Статус судьи: правовой и смежные компоненты. РАН, Институт государства и права. «Норма» 2008 год, – 256 с.
9. Клеандров М. И. Российская академия наук, Институт государства и права. – Москва: Норма, Москва: ИНФРА-М, 2016. – 351 с.
10. Стариков Ю. Н. Курс общего административного права. В 3-х Т. Т. II: Государственная служба. Управленческие действия. Правовые акты управления. Административная юстиция. – М.: Юрист. – 2002. – 422 с.
11. Топорнин Б. Н. Развитие судебной власти в России: общие подходы // Судебная реформа: проблемы и перспективы.-М.: Институт государства и права РАН, 2001. – С. 3-68.
12. Четвериков В. С. Административное право: Учебник. – М.: ФОРУМ: ИНФРАМ, 2006. – 320 с.

Машенков К.А.

*кандидат економічних наук, докторант,
Дніпропетровський регіональний інститут державного управління
Національної академії державного управління
при Президентіві України*

**КОНЦЕПТУАЛЬНІ НАПРЯМИ
ЩОДО ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ЕКОПОЛІТИКИ**

Стрибокподібне наростання інтересу громадян та держави до проблеми якості довкілля відбувається одночасно з виникненням та стрімким розгортанням постіндустріальної хвилі цивілізаційного розвитку, внаслідок якої індустріальні суспільства, до яких ще не так давно належав і український соціум, почали швидко перетворюватися в інформаційні. Промислова революція та індустріалізація довела деструктивні складові людського впливу на екосферу до такого масштабу, які були не доступні людському виду в умовах аграрних та первісних суспільств, що різко актуалізувало проблему управління екологічною безпекою на регіональних, національних та глобальних рівнях. Інформаційно-кібернетична революція, з одного боку, посилює загрозу довести техногенний тиск на природу до апокаліптичного масштабу, а з іншого, створює можливості призупинення руху людства до екологічного колапсу й переспрямування антропосоціогенезу з контрреволюційної ультратехногенної домінанти в площину коеволюції з біосферою. Проте

реалізація зазначених можливостей розбудови екоорієнтованих механізмів державного управління в Україні та світі вимагає відповідного теоретичного підґрунтя, методологічних підходів, наукового обґрунтування напрямів її реалізації.

Проблеми ефективності механізмів державного управління в екологічній сфері вже давно розглядаються в працях вітчизняних учених (В. Андрейцев, О. Балацький, Г. Білявський, В. Бакуменко, П. Гаман, Н. Дацій, В. Костицький, О. Лазор, В. Матвійчук, О. Мордвінов, О. Поважний, Я. Радиш, В. Сиченко, О. Шевченко та ін.).

На відміну від уже неозорого кола робіт, присвячених проблемі державної екологічної політики, позиція даної монографії полягає в тому, що екологічні функції держави розглядаються в ній не як рядопокладені з іншими, а виступають як атрибутивна функція державності взагалі. Більше того, концептуальний статус принципу природовідповідності сягає такого рівня, коли сама державність тлумачиться як еволюційна новація міжвидової і внутрішньовидової боротьби людського виду з іншими видами в біосфері та у структурі власних популяцій. Окрім того, державність є також апаратом перетворення природних екосистем у все більш і більш штучні утворення, що створює для виду гомо сапієнс як нові, небачені до того переваги, так і ризики аналогічного масштабу. Таким чином, включення принципу природовідповідності як наріжного у теорію та практику державного управління спричинена й актуалізована трансформаційними умовами нашого суспільства, через що проблема екологічних криз, а то й екоциду набула окремого й важливого наукового статусу, що визначено в роботах Васюта [1, с. 30], Дашкевич [2, с. 200], Грищенко [3, с. 13]. У світоглядному плані це важливо ще й тому, що методологічна криза принципів технічної та економічної доцільності у постріндустріально епоху має подвійний характер. З одного боку – це критична рефлексія зазначених принципів, усвідомлення їх обмеженості й відповідно пошуку врівноважуючи альтернатив. З іншого боку – це ще більше утвердження технократизму та монетаризму, перетворення їх, фактично, у техно- та монетарний фетишизм. Що стосується першого, то найбільш виразно це представлено в концепціях транс- та постгуманізму, які фактично у більш чи менш послідовній формі обґрутовують технічну модифікацію тілесності людини, унезалежнення їх від біосфери, витіснення біосфери техносферою. Більше того, космічну місію людського виду вони вбачають у переведенні біологічної еволюції у технологічну. У контексті трансгуманістичної парадигми імпліцитно, а інколи й експліцитно пророкується щезнення самого феномена державності. Слід зазначити, що останнє вже неодноразово до того здійснювалося в деяких політико логічних концепціях як то комунізм або анархізм. Та трансгуманізм перевершує зазначені концепції в тому, що він постулює й щезнення людини та людства, зміну людини кіборгом, суспільств кіберсоціумами, а також перехід до цифрових форматів особистісного екзистенціювання. За таких умов креативна екстраполяція принципу природовідповідності, який вже активно використовується в низці інших наук, видається вельми продуктивною.

Адже численні приклади порушень принципу природовідповідності, які підтримуються державною політикою, нерідко з найкращих спонукань, призводять до негативних наслідків як то, наприклад, механізація виробництва й побуту, що створює для населення антиприродний руховий режим –

гіподинамію, через яку різко погіршується здоров'я громадян. Те ж саме можна сказати й про стимуляцію виробництва продуктів харчування шляхом використання засобів агрохімії, яка інтоксидує харчі і довкілля. Як порушення принципу природовідповідності можна розглядати й державну підтримку процесів гіперурбанізації тощо. Це спонукає замислитися під новим кутом зору над, здавалося, беззаперечними цінностями, якими керується сучасне державне управління. Зміна моделі державного управління при переході від індустріального до постіндустріального суспільства вже добре усвідомлюється як науковцями, так і практиками. Вочевидь на даному етапі розвитку суспільство потребує розвитку державного управління на істотно інших ідеалах та принципах. Державне управління постіндустріальним суспільством, коли науково-технічна оснащеність людини, суспільства й держави стає надзвичайно високою й продовжує зростати, повинно обов'язково керуватися принципом природовідповідності, рахуючись із природою довкілля, антропогенезу та соціогенезу, а ідеалом постіндустріального суспільства повинно стати не суперіндустріальне суспільство із супертехногенним штучним середовищем та життям у кіберпросторі, а ноосферне суспільство й екологічна держава, де природа й високі технології аксіологічно збалансовані.

Підсумовуючи, розвиток екологічної держави потребує активної участі громадян для посилення їх правосвідомості та удосконалення екологічних стандартів.

Список використаних джерел:

1. Васюта С. І. Радянський екоцид в Україні: історичні витоки, труднощі подолання / С. І. Васюта. – Т.: СМП «Астон», 2000. – 536 с.
2. Дацкевич Н. О. Соціальна відповідальність підприємництва як інструмент боротьби з економічними та екологічними кризами / Н. О. Дацкевич // Бізнес Інформ. – 2014. – № 6. – С. 197-201.
3. Грищенко І. І. Удосконалення державного управління станом навколишнього середовища в екокризовому регіоні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. упр.: спец. 25.00.02 / І. І. Грищенко. – Донецьк, 2011. – 20 с.

Подп'ятнікова А.Я.

*кандидат наук з державного управління,
провідний фахівець кафедри кримінально-правових дисциплін,
Університет митної справи та фінансів*

РОЛЬ МЕТОДОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У РОЗВИТКУ ТРАНЗИТИВНОГО ПРОСТОРУ УКРАЇНИ

Формування наукового забезпечення розвитку транзитивного простору потребує застосування сучасних методологічних підходів як основопологаючого фактора для досягнення бажаних показників розвитку та забезпечення прискореного темпу трансформаційних перетворень.

Водночас глобалізація, інтернаціоналізація та кооперація впливають на процес змін, обумовлюючи потребу застосування сучасного наукового